

IWI

INTERNATIONAL WRITERS INSTITUTE

REKVIEM
ZA
DŮŠU

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku nad 18 rokov a obsahuje témy ako vražda, depresia, smrť blízkej osoby, explicitné sexuálne scény, BDSM (prvky dominancie/submisie, zväzovanie, trestanie, ponižovanie), zhoršujúce sa zdravie rodiča, vulgárne výrazy, scény fyzického násillia a psychického nátlaku.

REKVIEM ZA DUŠU

A. Zavarelli & Natasha Knight

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight

Original title: REQUIEM OF THE SOUL by A.

ZAVARELLI, NATASHA KNIGHT

Cover photo credit: Coverluv

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Albert Lučanský

Redakčná úprava a korektúry: Tímea Lučanská

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-291-9

IVI
INTERNATIONAL PUBLISHING

REKVIEM ZA DUŠU

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Citadella

Čipka na šatách ma škriabe na koži. Zatrasiem sa. Je zima a cítiť vlhký chlad, keď sa jemná hmla mení na dážď. Dážď vo svadobný deň prináša šťastie, však? Nehovorí sa to tak?

Sviečky chránené v sklenených lampášoch lemujú schody, ktoré vedú k dvojkrídlovým predným dverám. Hľadím hore a spomínam na chvíľu, keď som tu stála naposledy. Už je to dávno.

Dvere sa otvoria. Vyvalí sa z nich organová hudba a vôňa kadidla.

Zavriem oči, počúvam ten zvuk a zhlboka sa nadýchnem. Z tej kombinácie vône a zvuku sa mi zakrúti hlava.

Nie, nie sú to tie veci, pre ktoré sa potácam na nohách. Je to pre to, čo prichádza. To, čo ma čaká na konci uličky.

Brat ma chytí okolo pliec. Zamrmle nadávku, keď ma postaví na nohy.

Zovriem kyticu krvavočervených ruží. Ak nebudem opatrná, rozdrvím ich. Sú úchvatné, naozaj krásne. Ako moje šaty. Môj snúbenec má bezchybný vkus a má rád veci po svojom. Má pravidlá. A je zvyknutý dostať presne to, čo chce.

Pomaly kráčať hore schodmi k vchodu. Brata moja pomalosť irituje, viem to, ale jeho irituje všetko. Špičkou topánky zachytí môj dlhý závoj a na okamih mi trhne hlavou dozadu. Ešte pár krokov a stojíme vo vestibule. Organ je hlasnejší, kadidlo silnejšie a všetko sa to mieša s pachom topiaceho sa vosku.

Dvere sa za nami zatvoria, tá posledná deliaca čiara medzi minulosťou a tým, čo príde. Mojou minulosťou a prítomnosťou. Hlas v mojej hlave, ktorý ma nabáda utiecť, silnie, ale viem, že neutečiem. Nemá to zmysel.

Naši hostia sa dvíhajú zo stoličiek, prázdny pohľad pri otáčaní upierajú na mňa, na svoju obeť nevestu. Nevidím však ich tváre. Sú to len obrysy na okraji môjho zorného poľa. Mám oči len pre jedného muža. Cudzinca pred oltárom. Cudzinca, v ktorého posteli budem dnes spať.

Cítim sa otupená, akoby to všetko nebolo skutočné. Akoby som to nebola ja. Miestnosť sa zakolíše a bratovo zovretie zosilnie.

Zajtra tam budem mať modrinu. Urobíme krok, potom ďalší. Zvieram kyticu, akoby to bolo moje záchranné lano. Nechty mi prerežú kožu na dlaniach, krv je klzká, mokrá. Bolesť mi nedovolí poddať sa závratu.

Tisíc sviečok zalieva katedrálu v jemnej žiare, hudba sa hodí skôr k zádušnej omši než k svadobnému pochodu. Predpokladám, že aj to vybral on. Aspoň to ladí so šatami. Práca môjho snúbenca. Už chápem prečo.

Upriem oči naňho. Je k nám napoly otočený a sleduje nás.

Brat ma vedie popri hosťoch. Spoznávam len jedného alebo dvoch. Všetko muži. Len muži. Tucet. Moja matka chýba. Pozriem sa na brata a vidím tmavú šmuhu hlíny alebo krvi na jeho golieri. Predtým som si to nevšimla a chcem sa spýtať, čo to je, ale neurobím to. Sánku má zaťatú, oči tvrdé. K oltáru ma mal viesť otec, ale on nemôže.

Zaleje ma smútok, ale nemám naň čas. Nie tu. Nie teraz. Pretože už sme skoro tam. Zahľadím sa na vyleštenú mramorovú dlážku, chladnú pod mojimi bosými nohami, a urobím posledné kroky k oltáru, kde sa každý zvuk znásobuje v tomto zvláštnom sne, ktorý je istým spôsobom mojou realitou.

Brat ma otočí tvárou k nemu. Nadvihne závoj, potom sa skloní, aby sa chladným lícom otrel o to moje. Cez jeho plece sa mi pohľad stretne so snúbencom. Tvár má stále v tieni, ale sleduje nás. Pozoruje ma. Vidím záblesk v jeho orieškových očiach.

Santiago De La Rosa.

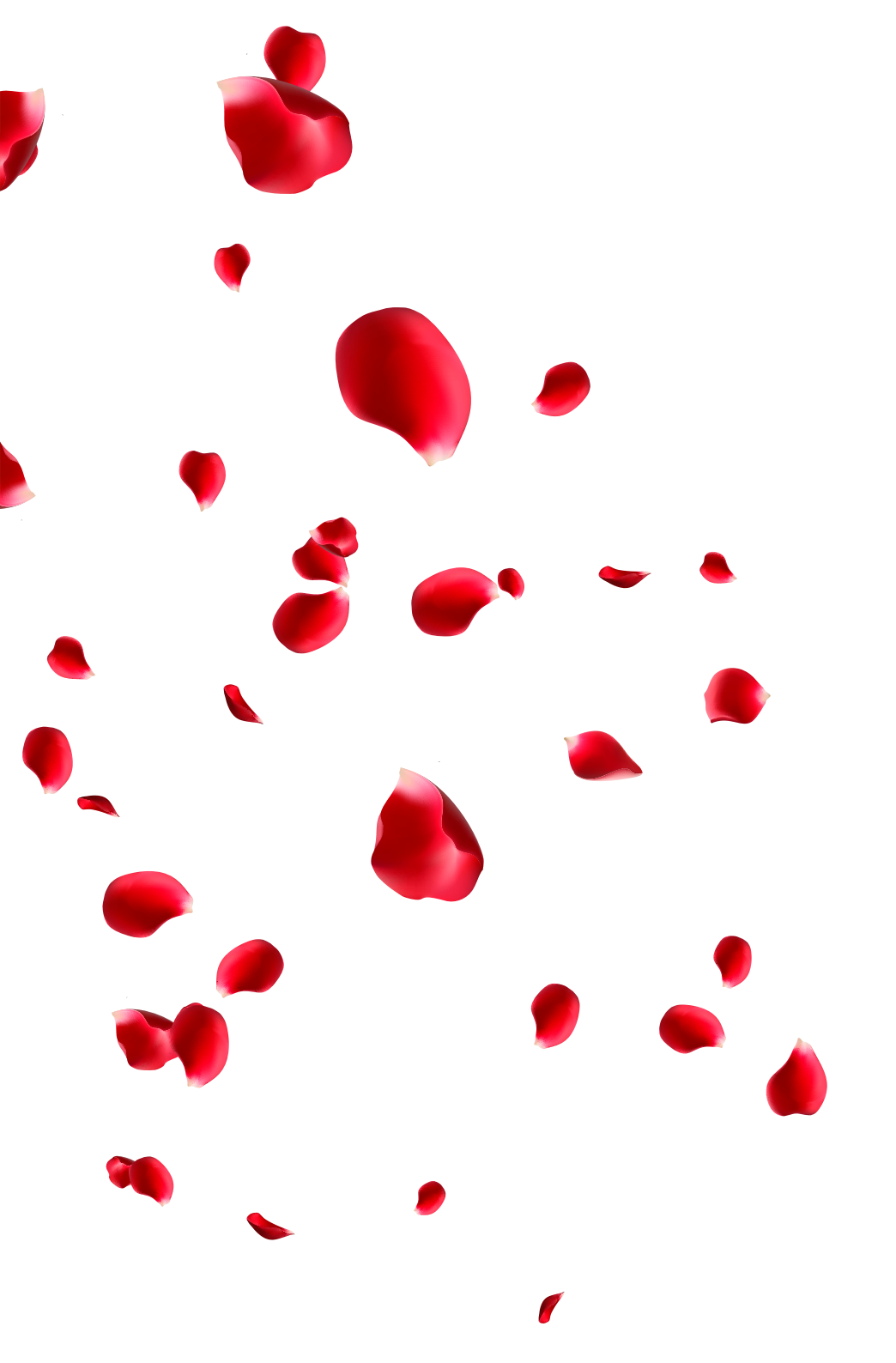
Muž, ktorý si ma vybral za manželku. Muž, ktorému budem patriť.

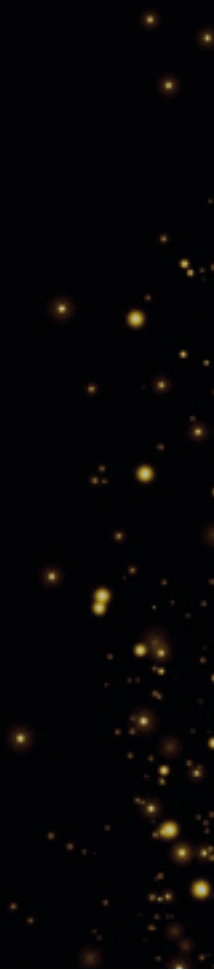
Brat sa vystrie. S trhnutím podá moju ruku Santiagovi.

Ťažko preglgnem, srdce mi ide vyskočiť z hrude, a keď ma Santiago chytí za zápästie, kvety sa mi vyšmyknú zo zovretia a rozsypú sa nám pri nohách, krva-vočervené na strohom chladnom mramore.

Sotva to vnímam, pretože nemôžem odtrhnúť zrak.

Pretože vtedy sviečky zablikajú, svetlo a tiene zatan-
cujú po jeho tvári a ja ho prvýkrát skutočne zazriem. Na okamih sa mi zastaví dych, no moje tiché povzdychnu-
tie zanikne v burácaní organu, v slovách kňaza, ktorý
žiada svedkov, aby si sadli, a v kvílení starobylých lavíc
na začiatku obradu.

DVA DNI PŘEDTÝM

Držím hlavu sklonenú pred dažďom, keď vystupujem z auta a vyťahujem tašku spoza sedadla. Je to obnosená taška cez plece, ktorú som našla zapadať prachom na povale pred odchodom do školy. Prehodím si ju cez plece a ponáhľam sa k bytovke.

V zhone, s akým sa snažím dostať dnu, si to takmer nevšimnem. No niektoré veci nemusíte vidieť, aby ste vedeli, že tam sú. Niektoré veci jednoducho cítite.

A v tej chvíli, ako to pocítim, zastavím sa uprostred parkoviska ako prikovaná. Dážď mi premáča tenký kabát, ale nevšímam si to, keď sa otočím k jedinému autu, ktoré tu nemá byť. Lesklý čierny sedan s tmavými

sklami sem vôbec nezapadá. Rolls-Royce. Ich typické vozidlo, staromódne a elegantné. A kričí z neho bohatstvo a moc.

Srdce sa mi rozbúcha.

Cez čelné sklo vidím, že vnútri nikto nie je, a tak podídem o pár krokov bližšie. Ak som mala akékoľvek pochybnosti o tom, komu by mohlo auto patriť, v nasledujúcom momente sa všetky pochybnosti rozplynú, pretože to uvidím priamo tam – vyrazené na koženej opierke hlavy. Aj cez sklo skreslené dažďom, aj v tejto tmavej noci a bez pomoci rozbitej pouličnej lampy dokážem rozoznať zlatý nápis v známom písme.

IVI.

Zachvejem sa, je mi zima a zároveň sa potím.

Vždy som vedela, že môžu prísť kedykoľvek, nie? Bolo to predsa súčasťou dohody.

„Nie.“ Potrasiem hlavou, otočím sa k vchodu do budovy a vykročím. Už sa viac neponáhľam.

Nemusí to byť nič zlé, možno len ocko prišiel na nečakanú návštevu.

Možno je to dôvod, prečo mi Evangeline celú noc neodpovedá na správy.

Keď vojdem do budovy, zastavím sa, zhlboka sa nadýchnem a potom vydýchnem.

Nemusí to byť problém. Auto môže patriť ockovi.

Lenže kde je Joseph, jeho osobný šofér?

Vyjdem po schodoch do bytu na druhom poschodí a obzerám sa, či neuvidím Josepha alebo otca. Ani jedného z nich však nezazriem. Otec má kľúč, takže pravdepodobne čaká v byte.

Avšak niečo nesedí. Tento pocit mám celý deň.

A nech je to čokoľvek, nevyhnem sa tomu. Viem to v momente, keď kráčam po chodbe a uvidím, že dvere môjho bytu sú pootvorené. Len trošku, nie dokorán, a vnútri svieti svetlo. Ktokoľvek tam je, evidentne ma nechce vystrašiť.

Postrčím dvere, ale ešte nevojdem. Namiesto toho stojím na vlastnej rohožke a hľadím do obývačky malého bytu.

Svetlo vychádza z mojej spálne.

Zhlboka sa nadýchnem a vykročím dnu. Dvere za sebou nezavriem.

Na kuchynskej linke leží zväzok kľúčov, vedľa neho pár ošúchaných čiernych kožených rukavíc, ktoré pôsobia zlovestne už len tým, že tam sú.

Až keď ucítim vôňu vody po holení, žalúdok sa mi stiahne.

Nie, to nie je ocko.

Akoby počúval moje myšlienky, môj nevlastný brat Abel vykročí zo spálne do obývačky. Zastaví sa, nakloní hlavu nabok a premeria si ma pohľadom s výrazom človeka, na ktorého len tak niečo nezapôsobí.

„Nemáš dáždnik?“ spýta sa. To sú jeho prvé slová, ktoré mi povie po vyše roku.

Zložím si z pleca tašku a nechám ju sklíznuť na podlahu, potom si začnem rozopínať kabát a snažím sa zostať pokojná. Alebo aspoň navonok pôsobiť, že som.

„Čo tu robíš? Ako si sa dostal ku kľúču?“

Postúpi bližšie do svetla a usmeje sa. Nezmenil sa. Ten úsmev je skôr úškrn než čokoľvek iné. Oči má plné nesúhlasu, kým si vyzliekam premočený kabát a prehadzujem si ho cez operadlo stoličky.

„Aj ja ťa rád vidím, sestrička.“ Prejde popri mne do kuchyne a vezme si fľašu whisky, ktorú som mala odloženú pre ocka. Otvorí ju, pričuchne si, potom vytiahne z odkvapkávača na riad čistý pohár a naleje si. „Môžeš vôbec piť?“ spýta sa, otočí sa ku mne a oprie sa o kuchynskú linku, kým si upíja.

„Nie je pre mňa, ale pre ocka. Čo tu robíš?“

„Nemôžem prísť navštíviť vlastnú sestru?“

Neobťažujem sa odpovedať. S Abelom máme vzťah postavený čisto na nenávisti. On nenávidí mňa a ja jeho. Od prvého dňa. Je to prvotriedny kretén.

„Prečo si prišla tak neskoro?“ spýta sa neprijemným tónom. Keď prejdem k svojmu stolu, vidím, že sa prehrabával v mojom kalendári aj v rôznych poznámkach. Premýšľam, čo si myslel, že tam nájde.

„Musela som byť v práci. Čo tu robíš, Abel?“ spýtam sa a zavriem kalendár. Aj tak tam nemá čo odhaliť, takže ma to netrápi. Poznám pravidlá a hlavne poznám seba. Aj keby som rada tvrdila, že mi na nich ani na následkoch nezáleží, nie je to pravda.

„Knižnica sa zavrela pred hodinou. Ty si tam ešte stále pracovala?“

„Hovorí sa tomu upratovanie. A odkiaľ vôbec vieš, dokedy je knižnica otvorená? Nechávaš ma sledovať? Som tu s otcovým požehnaním a veľmi dobre vieš...“

Vypije posledný dúšok, položí pohár do drezu a odkráča do obývačky.

„Preto si mi kontroloval kalendár?“

Uškrnie sa. „Mám pre teba zlé správy.“ Mykne plecami. „Aj dobré. Ktoré chceš počuť ako prvé?“

Ten ťaživý pocit, ktorý ma prenasleduje celý deň, sa vráti. Opriem sa dlaňou o operadlo stoličky, aby som nestratila rovnováhu.

Abelovi to neujde. „Do riti, neodpadni mi tu. Ako som povedal, nie je to úplne zlé.“

„Čo sa deje?“

„Otcovi prišlo zle.“

Abel si nebol s nikým z rodiny extra blízky, ale to nie je nič výnimočné. Nie sme práve súdržná rodina, avšak spôsob, akým to povie, znie takmer, akoby z toho mal radosť.

„Ako to myslíš?“

„Myslím tým, že mal akýsi záchvat...“

„Záchvat? Akože srdcový...“

„Dovoľ mi to dokončiť,“ povie, posadí sa na pohovku a jednu ruku rozťahne po jej operadle. Druhou rukou sa dotkne drobnej dierky vo vankúši vedľa seba. Tipujem, že je to popálenina od cigarety. „Ty fajčíš, Ivy?“ opýta sa tónom, akoby bol úprimne šokovaný.

„Zariadenie bolo súčasťou bytu. Tá diera tam už bola. Čo sa stalo s ockom?“ Zoberiem si tašku a začnem sa v nej prehrabávať, kým nenahmatám mobil.

„To ti nijako nepomôže,“ povie, keď zbadá telefón v mojej ruke. „Ocko práve nemôže zdvihnúť telefón,“ odrecituje ako z nahratej hlášky, ale jeho hlas znie divne, až mrazivo.

„Čo je s tebou?“ Stlačím tlačidlo a volám ockovi, hovor sa však okamžite prepne na odkazovač. Skúsím Evangeline, no výsledok je rovnaký. Dokonca zavolám aj mame, no telefón len opakovane zvoní a zvoní.

Abel vyskočí na nohy, svojou veľkou rukou mi vezme mobil, hovor ukončí a strčí si telefón do vrečka.

Pozriem sa na svojho staršieho nevlastného brata. Je takmer o desať rokov starší a je synom z otcovho prvého manželstva. Moje sestry a mňa – deti otcovho druhého, oficiálneho manželstva – odjakživa nenávidí.

Tvár mu potemnie. „Je v kóme. Robia mu testy, ale nevyzerá to dobre.“

„Čo? Ako? Kedy?“

„Pred dvoma dňami.“

„A povieš mi to až teraz? Kde je?“

„V nemocnici. Kde by asi bol?“

„V ktorej nemocnici?“

Pozrie sa na mňa, akoby som bola hlúpa. Viem, v ktorej. Členovia Spoločenstva chodia len do jednej.

Otočím sa a ponáhľam sa do spálne zbaliť si zopár vecí. Pôjdem domov. Musím. Panebože. Nikdy by som si nepomyslela, že sa tam raz dobrovoľne vrátim.

„Nechceš si vypočuť dobrú správu?“ ozve sa Abel z prahu dverí.

Otočím sa a vidím, ako sa ležérne opiera o zárubňu.

„Nie, nechcem. Ocko je v nemocnici a ja za ním musím ísť. Zistiť, čo sa deje. Keďže ty mi očividne nič nepovieš, však?“

Vstúpi do spálne. „Poviem ti to, čo si myslím, že potrebuješ vedieť.“

„Zaujíma ťa to vôbec?“

Zahľadá sa na mňa, akoby ho moja otázka zmiatla.

Pokrútim hlavou. Hlúpa otázka. Nahmatám pod posteľou športovú tašku, vytiahnem ju von, položím na posteľ a rozopnem zips. „Musím si pobaliť pár vecí.“

Proste vypadni, Abel.“ Otvorím zásuvku a vytiahnem niekoľko svetrov.

„Nič z toho nebudeš potrebovať,“ povie, podíde ku mne a chytí ma za zápästie. „Nieкто byt vyprace, ale teraz na to nie je čas.“

Pozriem sa na jeho ruku, ako ma drží. Zovretie nie je silné, ale prekračuje tým hranice. Zdvihnem k nemu zrak. Jeho pohľad je tmavý a prázdny. Už odkedy som bola malé dieťa, ten bezduchý pohľad ma vždy desil.

„Pusti ma.“

Neurobí to. Namiesto toho si na druhom zápästí skontroluje čas. „Musíme ísť.“

„Nikam s tebou nejdem. Mám vlastné auto. Môžem...“

„Povedal som, že musíme ísť.“

Zaleje ma pocit hrôzy. Ten známy nepokoj. A vtedy si uvedomím, čo povedal predtým. Že nieкто príde vypratať byt.

„Pusti ma.“

„Nepočula si tú dobrú správu, Ivy,“ ozve sa, tentoraz vážnym tónom. „Nastal čas, aby si splnila svoju povinnosť voči rodine.“

Napne ma na vracanie.

„Bola si vyvolená,“ dodá takmer slávnostným tónom.

Srdce sa mi rozbúcha tak rýchlo, až ma vlna nevoľnosti prinúti chytiť sa za brucho.

Vyvolená.

Vždy to bola možnosť, ak nie rovno pravdepodobný scenár. Lenže na spoločenskom rebríčku Spoločenstva na tom naša rodina nie je práve najvyššie. Nie sme také žiadané, ako by si to moja mama alebo otec želali. A potom, čo sa stalo s Hazel, sa šance, že si niektorý zo Zvrchovaných synov vyberie mňa alebo moju sestru, ešte viac zúžili.

„Čo tým myslíš?“ spýtam sa a v hrdle mi vyschne.

S výdychom pustí moje zápästie a namiesto toho mi zovrie sánku a natočí hlavu tak, aby som sa naňho musela pozrieť. Odhrnie mi vlasy z tváre aj z pravého oka.

Zavriem oči a odvrátim pohľad. Po koži sa mi plazí studený, lepkavý pot. Abel mi stisne sánku. Viem, čo chce, tak to urobím a prinútim sa pozrieť naňho.

Sústredí sa na moje pravé oko. Na to, ktoré moja mama považuje za vadu. Je to len pigmentové zafarbenie, na zrak to nemá vplyv. Pravdepodobne by si to nik nevšimol, keby som mala tmavšie oči. Keď som bola mladšia, bolo obdobie, keď ma mama nútila nosiť tmavé kontaktné šošovky, aby zakryla to, čo vyzerá ako predĺžená zrenica, takmer ako mačacie oko. Moja prababička z otcovej strany to mala tiež a ja som po otcovej línii zdedila olivovú pleť a tmavé vlasy. Zo strany matky mám len svetlozelené oči, ktoré tú vadu ešte viac zvýrazňujú.

Môj brat sa znechutene zašklabí. „Bohvie prečo, ale vybral si teba.“

Pustí ma spôsobom, akoby ma takmer od seba odhodil, ako keď človek zahodí použitú vreckovku. Chápem to. Tá vada je desivá, dokonca odporná. Aj preto si nechávam dlhšiu ofinu, aby sa na to ľudia nemuseli pozerat'.

Silnejšie zovriem sveter, ktorý stále držím v náručí, a snažím sa sústrediť na to podstatné. „Idem za otcom. Potom sa vrátim späť do školy.“

„Nie, nevrátiš,“ odsekne. „Ten tvoj sladký sen sa skončil. Nikdy ti to nemalo byť dovolené. Tvoja sebeckosť narobila mnoho problémov, Ivy.“

Po chrbte mi steká pot. Neuhýbam Abelovi pohľadom, aj keď sa mi izba okolo neho točí. „Nie,“ zamrmlm.

„Teraz som hlavou tejto rodiny. Ja poviem, čo budeš a čo nebudeš robiť. A poviem ti rovno, že urobíš, ako ti prikážem, a už viac túto rodinu nezahanbíš.“

Hazel. Narážal na Hazel. Keď odišla, zúrnil. Chcel ísť za ňou osobne, nájsť ju a dotiahnuť späť, aj keby kopala a kričala.

„Abel...“

„Teba ani nezaujímá, kto to je?“ Nevie, či je v tom úsmeve viac hrdosti alebo zlomyseľnosti.

„Je mi to jedno. Neurobím to. Nie som...“

„Ale pôjdeš, drahá sestrička. Aj keby som ťa mal k oltáru dotiahnuť osobne, pôjdeš.“ Chytí ma za ruku a začne ma ťahať zo spálne von, cez celý byt. „Do svadby je veľa práce a málo času. Už sa určite nevie dočkať, kedy budeš jeho.“

Strhnem sa a snažím sa mu vykrútiť. „Prestaň. Nikam s tebou nejdem a nevezmem si nejakého cudzieho chlapa!“ Chytím sa operadla gauča. Viem, že je to hlúpe, ale nič iné mi neostáva. „Pusť ma!“

Abel mnou znovu trhne a môj úchop povolí. „Správaš sa ako zasrané decko, Ivy.“

„Náš otec by toto nikdy nedovolil!“

Zastaví sa a pustí ma. Nakloní hlavu nabok, aby si ma premeral. Výraz v jeho tvári úplne stačí na to, aby som začala cúvať.

Zdvihnem ruky, aby som sa bránila, ale on ma len chytí za zápästia a strhne mi ich bokom. V tej chvíli ma chrptom ruky prudko udrie do tváre a zároveň ma pustí, takže náraz ma doslova hodí o stenu.

Som v šoku – z tej surovosti aj z bolesti úderu. Na okamih sa miestnosť ponorí do tmy. Zošmyknem sa na zem, dlaň si pritlačám na líce. Páli, je rozpalené a zadná časť hlavy mi pulzuje bolesťou.

„Kurva.“ Zohne sa ku mne a prudko ma zdvihne za ruky. „Vidíš, čo si ma donútila urobiť?“ precedí pomedzi zaťaté zuby.

Cítim, ako mi po líci skĺzne slza, zatiaľ čo sa snažím zaostriť zrak. Nechcem plakať. Nechcem sa báť. A viem, že toto je ono. Viem, že má pravdu. Urobím, čo povie, lebo musím. Vždy som vedela, že to môže zájsť až sem. Myslela som si však, že ma otec ochráni.

Môj otec.

„Chcem vidieť otca.“

„Hovoril som ti...“

„Najprv ho chcem vidieť.“

Zamyslí sa. „Teraz konečne rozmýšľaš rozumne.“

Pustí ma, ustúpi o krok a z výrazu jeho tváre vidím, že je z toho, čo sa práve stalo, na pochybách. Niežeby ho to mrzelo – to by som od svojho brata chcela privela –, ale je rozpoltený. Premýšľam, či to nesúvisí s tým, kto si ma vybral.

Vyvolená.

Panebože. Uvedomuje si Spoločenstvo, že už nežijeme v temnom stredoveku?

Pozrie sa znova na hodinky. „Musíme ísť.“

„Chcem si len zbaliť pár vecí.“

Zatne sánku, ale napokon prikývne. „Máš päť minút. Budem dole.“

Prikývnem tiež.

„Neskúšaj utiecť, Ivy. Ak utečieš, pošlem za tebou vojakov.“

„Kam by som asi tak šla, Abel?“

Premeriava si ma, oči má prižmúrené nenávisťou a potom sa otočí k dverám.

„Kto?“ zavolám za ním práve vo chvíli, keď k nim podíde. Nakoniec vo mne zvíťazí zvedavosť.

Zastaví sa a otočí sa späť ku mne.

„Kto je to?“ spýtam sa.

Uškrnie sa, akoby práve dosiahol zvláštne, tajné víťazstvo. „Teraz ťa zaujíma, kto?“

„Jednoducho mi to povedz.“

Úškrn mu zmizne z tváre. Vlastne mu z tváre zmizne všetko okrem nenávisťi.

„Popravde, je to celkom výstižné.“

Nechápavo sa naňho zamračím. „Ako to myslíš?“

„Nechám ťa, aby si sa presvedčila sama.“

„Kto, Abel?“

„Santiago De La Rosa.“

